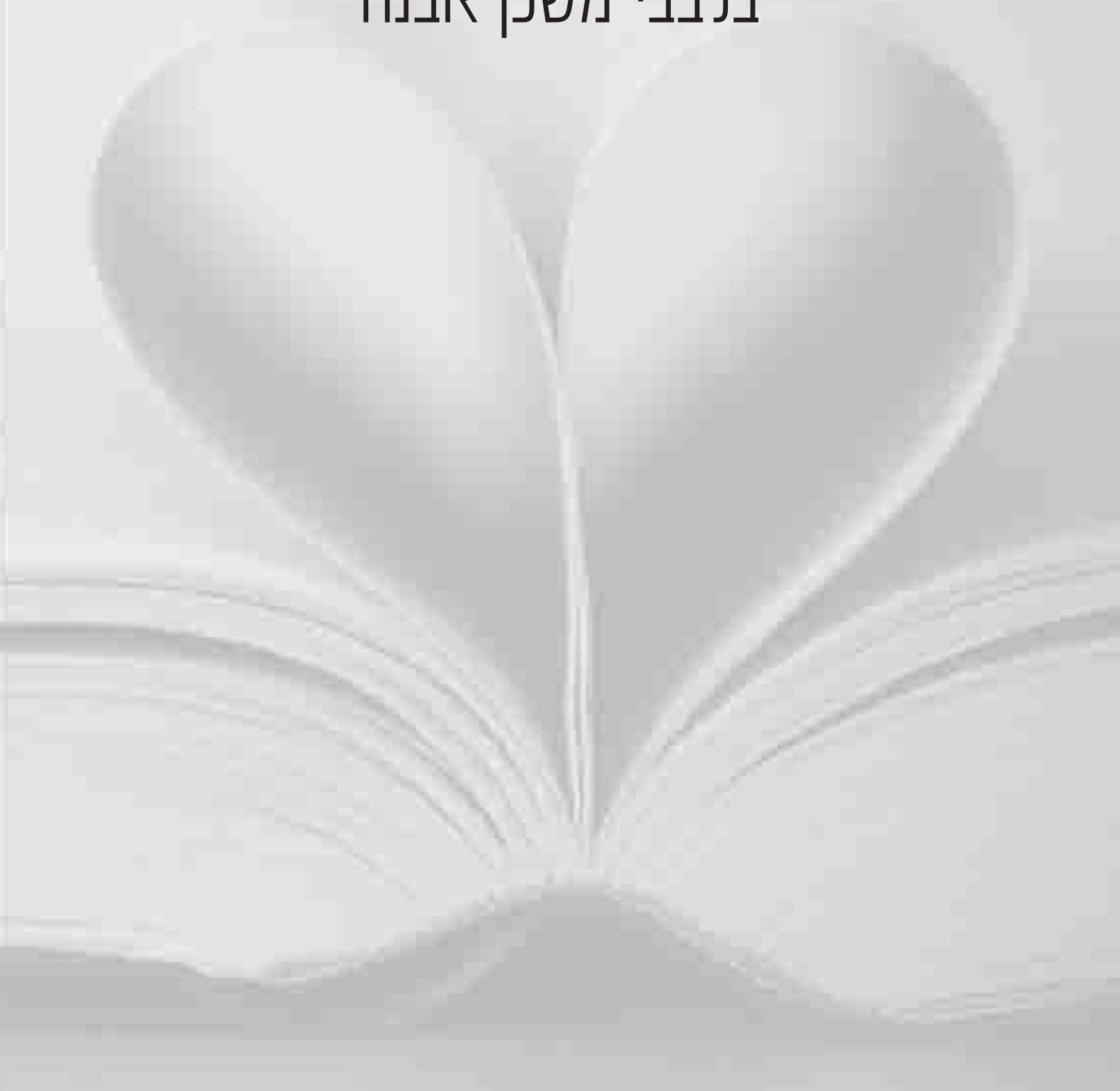

אנציקלופדיה
עבודת ה' פנימית

א-1 - אודח

בלבבי משכן אבנה

אורח

חנוכה, אור, אורח, אור-ח',

אור, ראשי תיבות אורך ורוחב.

ישנם ג' מקומות שראויים להדלקה, כמו שמבואר בגמ' "מניחו על פתח ביתו מבחוץ, היה דר בעליה מניחה בחלון, ובשעת הסכנה, מניחו על שולחנו ודיו". עיקר המקום הוא הפתח, אבל 'היה דר בעליה, מניחו בחלון'.

התפשטות הארת נר חנוכה לאורך ולרוחב.

"נר חנוכה שהניחו למעלה מעשרים אמה פסולה", אורך, הוא אותיות אור-כ', שיעור ההארה, שההארה מתפשטת, הוא עד עשרים אמה, זהו שיעור ההארה של אור במדרגה של אורך, אור-כ'. "בשעת הסכנה מניחו על שולחנו ודיו", שולחן אותיות שלח-נ, זוהי מדרגה של שליחות, גדר שליחות הוא 'ידא אריכתא', שנעשה התפשטות של היד, זהו 'ידא אריכתא' - האורך של היד, זהו גדר של שליחות.

וכאשר זה מתפשט, נעשה לו מציאות של רוחב, יסוד השליחות הוא 'ידא אריכתא' של המשלח, וכשהחל ומתפשט למקום השליחות אצל השליח, נעשה ההרחבה של המשלח, וההרחבה הזו, זהו הנ', זהו שולחן, שלח-נ, "בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורננים", יש 'בני בינה' ויש 'ימי בינה' שזה החמישים שערי בינה, שזוהי מדרגת ימי חנוכה, זוהי ההארה שמתגלה מכח מדרגת 'מניחו על שולחנו ודיו'.

ההדלקה בפתח- הארה למקום ההרחבה.

אבל עיקר מקום ההדלקה הוא, "מניחו על פתח ביתו מבחוץ" במקום הפתח, פתח, פת-ח', שמקום ההרחבה נמצא בפתח, והרי בלשון ארמית רוחב נקרא פותיא, הרחבה. כל פתח, זה המקום שבו נעשה ההרחבה של הדבר, ועל אף שזה כפשוטו כאשר פותחים, יוצרים א"כ את האפשרות של ההרחבה, אבל עיקר ההרחבה המתגלה בפתח - שהרי פתח הוא גם מקום סיום הבית ששם הוא פתוח לרחוב שהוא מקום ההרחבה, בנר חנוכה ש"מניחו על ביתו מבחוץ", ועל מנת שיהיה פרסומי ניסא לעוברים ושבים, לאלו שנמצאים ברחוב, ברחובה של עיר, רחוב נקרא הרי רחוב מלשון הרחבה, רשות הרבים שהיא ט"ז אמה, וכן ע"ז הדרך, מקום של הרחבה, פתח מלשון פותיא, הוא יוצא למקום ההרחבה, הוא יוצא למקום הרחוב.

וא"כ, גדר ההדלקה ש"מניחו על פתח ביתו מבחוץ", עיקר מדרגת ההדלקה היא היציאה למקום ההרחבה, זהו מקום ההדלקה שהוא מקום של פתח, 'רחובות', 'רחובות הנהר', זהו הבאר השלישי שחפר יצחק שלא רבו עליה, שנעשה מציאות של הרחבה.

והגילוי של ההרחבה - בלשון הקודש קורים לאור אור, ובלשון ארמית קורים לו 'נהורא', נהורא מלשון התפשטות כנהר, "נהרא נהרא ופשטיה", כלומר במדרגת לשון הקודש, זה אור שהוא בבחינת אורך, ובמדרגה של לשון ארמית, נעשה ההרחבה של ההארה בבחינת רוחב, שזה הופך להיות מאור נהורא, נהר, בבחינת 'רחובות הנהר', שנעשה ההרחבה של ההארה, בבחינת "נר

לאחד נר למאה", שנעשה ההרחבה של ההארה, וההרחבה מתגלה דייקא במקום הפתח, מה שבבית, זה היה מאיר רק לבני הבית, אבל כאשר זה נמצא על מקום הפתח, זה מאיר לרבים, 'נר לאחד נר למאה', זה מאיר ל'רחובה של עיר', כמו שנתבאר, הארה להרחבה, זהו גדר הרוחב שמתגלה בהארה.

פתח- הממוצע שבין הפנים לחוץ.

וזה מה שחודד, שכל פתח פ' ת' ח' -יש בו את הפ'-ת', שזה בבחינת מה שמצינו שבארמית רוחב הוא פותיא, ויש בו את הח' שנעשה ההרחבה של שמונה, יש מי שנמצא בפנים ויש מי שנמצא בחוץ, וההרחבה היא הנקודה הממצעת, הפתח הוא הממוצע בין הפנים לחוץ, הוא פתח על מנת להיכנס מחוץ לפנים, זהו מה שמזוזה בימין, בדרך כניסתו, והוא פתח מבפנים לחוץ, זהו נר חנוכה שמניחו על שמאלו של הנכנס - שהוא ימינו של היוצא. זה עומק ההבדל בין המזוזה לנר חנוכה, מזוזה יסודה, מה שהוא מניחה על פתח ביתו, הוא מדין 'דרך ביאתך', 'דכי עקר איניש, כרעיה דימינא עקר ברישא' (מנחות ל"ד ע"א), ולכן היא נמצאת בימין כדרך הנכנס, על מנת לשמור שלא יכנסו המזיקים זז-מות -מזוזות, כמו שדורשים חז"ל, כידוע, אבל יסודו הוא, לימין הנכנס.

וכפשוטו מבואר בדברי הגמ' שהטעם שנר חנוכה בשמאל 'כדי שיהא מסובב במצוות' -כשציצית בגופו- אבל בפנים הנוספות, איך הוא 'מסובב במצוות', 'מסובב', מלשון 'הדלת תסוב על צירה', כלומר, זהו מקום הפתח, שהוא גם דרך כניסה וגם דרך יציאה, זה ה'סובב', מצד היוצא, נר חנוכה נמצא בימין, ומדין נר חנוכה עיקר ההדלקה היא בימין היוצא, כי זה כל ההארה, הרי -"מדליקו על פתח ביתו מבחוץ", שההארה שנמצאת בפנים, תתפשט ותתרחב לרחובה של עיר, הרחבת האור היא מפנים לחוץ, זה ההגדרה של נר חנוכה שמניחו בימין היוצא. וזה פנים מסוימים שבנר חנוכה במחלוקת ב"ש וב"ה האם מונים ל'ימים הנכנסים', או ל'ימים היוצאים', מצד תפיסה של הנכנסים, א"כ, נר חנוכה בשמאל, ומצד התפיסה של היוצאים, נר חנוכה בימין.

מכל מקום, שורש ההארה שמתגלה בנר חנוכה, עיקרו במדרגת הפתח, עיקרו במדרגת ההרחבה, בממוצע בין הפנים לחוץ.

מיהו הממוצע בין הפנים לחוץ? -מצד מקום, יש בית, ויש 'רחובה של עיר', ויש את הפתח שהוא ההרחבה כמו שהוזכר.

אורח- הממוצע בין הפנים לחוץ במדרגת הנפש.

מצד מדרגת הנפש, יש את הבעל הבית שנמצא בתוך הבית, 'מצוות נר חנוכה, נר איש וביתו', שזה מי שנמצא בפנים, ויש את בני רשות הרבים, שהם הרבים, זהו רוחב אותיות רוב-ח', ריבוי של ח', בני רה"ר, ויש את מי שממוצע ביניהם, הוא הנקרא אורח, מה גדרו של כל אורח? -אורח בלשון רבותינו, הרי, נקרא 'ארחי ופרחי', כלומר, הם אורחים שנכנסים אבל הם גם 'פרחי', דרכם לפרוח ולילך, זה ההבדל הרי, בין בעה"ב שהוא קבוע בביתו, לבין האורח שהוא בבחינת 'ארחי ופרחי', הם נכנסים ויוצאים, שפורחים והולכים להם.

כלומר, האורח, הוא הממוצע בין מי שנמצא בחוץ, למי שנמצא בפנים, עיקרו הרי, מה שהוא נקרא אורח, זהו בבחינת 'אורח', 'אורחיה', מלשון של דרך, שהדרך הרי נמצאת בחוץ, אבל 'כאורח נוטה

ללון, או אורח שנכנס לסעוד אצל בעה"ב, הרי שהוא משתייך למציאות הפנים, זה נקודת הממוצע בין מדרגת הפנים למדרגת החוץ, במדרגת נפש.

עיקר מדוגת ההדלקה- באורח

ולפי"ז בעומק, הרי כמו שאומרת הגמ', אורח, אם מדליקים עליו בביתו, הוא נפטר בהדלקת ביתו -אשתו או בני ביתו, בניו וכדו', ואם לא מדליקים עליו בגו ביתיה, כגון שאינו נשוי, דינו שהוא משתתף עם בעל הבית בפרוטה, מה כוונת הדבר שהוא משתתף עם בעל הבית בפרוטה? -מצוות נר חנוכה היא 'מצוות נר איש וביתו', ומה שהוא משתתף עם בעל הבית בפרוטה, אז כפשוטו, הגדרת הדבר - עיקר המדליק זה הבעל הבית, 'נר איש וביתו', והאורח גם כן משתתף איתו בפרוטה, זה פשוטו של דברים.

אבל בעומק, עיקר מדרגת ההדלקה היא מדרגה של אורח, זה עיקר המדרגה. -"מניחו על שולחנו ודיו" -שולחן זה מקום של הכנסת אורחים, שעיקר המצווה היא אכילה שתיה ולויה, מצוות לוויה - שזה האורח מלשון 'אורח' - 'אורחיה', שהוא הולך, ובאכילה שתיה ולינה, הרי כמו שדנו הפוסקים, באורח שנמצא בבית ויש לו פתח לעצמו שהוא לן שם, אם צריך להדליק במקום שהוא לן, וכן המחלוקת הידועה בפוסקים, באדם שאוכל במקום אחד ולן במקום אחר, איפה עיקר מקום הדלקתו, האם במקום לינתו או במקום אכילתו.

ומ"מ, ההדלקה שמדליקים -בעומקה, היא במדרגת האורח, האורח, הוא מדרגת הפתח, שם עיקר המקום של ההדלקה, ומצד כך, מדרגת ההדלקה במדרגת הנפש, עיקר המדרגה של ההדלקה היא האורח, זהו האורח-ח' של ימי החנוכה, זה שורש פנימיות ההדלקה, הוא ממוצע בין מה שנמצא בפנים למה שנמצא בחוץ, זו מדרגת האורח.

מאזנה ונר חנוכה מקבילים לב' הכרובים שהושמו בגן עדן.

לפי זה, להבין ברור, הרי מעיקרא אדם הראשון היה בגן עדן, והקדוש ברוך הוא גירש את אדם הראשון מגן עדן, כמפורש בקרא, "וישם את הכרובים ואת להט החרב המתהפכת לשמור את דרך עץ החיים", יש שני דברים ששומרים את 'דרך עץ החיים', שני הכרובים, ולהט החרב המתהפכת, ברור ופשוט לפי מהלך הדברים שהוזכרו עד השתא- נר חנוכה, עיקר מדרגתו היא מדרגה להדליק בפתח על מנת שיראו העוברים והשבים, שהם בבחינת אלו שנמצאים ב'אורחא', בדרך, והממוצע, הוא האורח שהוא ג"כ שייך ל'אורחא', לדרך. -וזמן ההדלקה הוא 'משמשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק', והאורח, נקודת הממוצע שנמצא בפתח, זה בא לתקן את השורש של גירושו של אדם הראשון מגן עדן, שהושמו שמה שני הכרובים ולהט החרב המתהפכת, לשמור את דרך עץ החיים.

שני הכרובים, הם מימין ומשמאל, זה גדר של מקום ההדלקה, 'מניחו על פתח ביתו' 'שיהא מסובב במצוות מזוזה בימין ונר חנוכה משמאל'.

מאזנה - הנח שהרע לא יכנס לבפנים.

-וברור ופשוט הדברים, שאלו הם שני הכרובים, הרי אדם הראשון נתגרש מגן עדן, לאחר שנקנסה עליו מיתה, "ביום אכלך ממנו מות תמות", "עפר אתה ואל עפר תשוב", וכנגד כך, יש מזוזה, כמו שהוזכר לעיל מדברי חז"ל 'מזוזות', זז-מות, וא"כ כנגד מה שנקנס עליו מיתה, המזוזה שומרת מן המיתה.

אבל בדקות, כמו שהוזכר, המות זה דבר שבא מבחוץ פנימה, הנחש לא היה בגן עדן, הוא דיבר איתם מחוץ לגן עדן, זה השמירה של המזוזה שהכח של הרע לא יכנס לבפנים, מבחוץ לבפנים, זהו המקום של המזוזה שהוא לימין הנכנס.

נח נר חנוכה - שהאור יתפשט החוצה.

ולהיפך, הכח השני הוא 'נר חנוכה משמאל', לימין היוצא, שני הכרובים נמצאים שניהם בשני הצדדים, זוהי שמירה של המזוזה שהרע לא יכנס לבפנים, וזהו אור של נר חנוכה לימין היוצא, שהאור של גן עדן יתפשט לחוץ, ומאיפה השורש שהאור של גן עדן מתפשט לחוץ? - "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם ייפרד והיה לארבעה ראשים", מה כח היציאה של האור הפנימי לחוץ - מכח ה'ונהר היוצא מעדן', וכמו שנוזכר לעיל, בלשון הקודש הוא **אור**, ו**נהורא** שהוא לשון **נהר** כדברי הרמב"ן הידועים, מתפשט לחוץ, האור הפנימי שנמצא בגן עדן, "נהר יוצא מעדן להשקות את הגן", זה השורש שנקרא נר חנוכה, שמניחו על פתח ביתו לימין היוצא, שהאור הפנימי של גן עדן התפשט ויוצא למציאות של חוץ.

וא"כ, עוד פעם, לימין הנכנס, שהרע לא יכנס לבפנים, יש מזוזות, זה צד אחד של כרובים. לימין היוצא יש נר חנוכה, שהאור שנמצא בפנים, יצא לחוץ, זה עומק מדרגת נר חנוכה, להאיר לעוברים ושבים, ואיפה התחיל 'העוברים ושבים'? אלמלא אדם הראשון לא חטא, הרי הוא היה נשאר בגן עדן, ולא היה עוברים ושבים, אבל כשהוא חטא הוא נתחייב גלות, ולאחר מכן מה שנאמר בקין 'נע ונד תהיה בארץ', שמציאותו בדרכים, זה העוברים והשבים, שיש דין להאיר להם, מאירים להם מהפנים לחוץ, מתוך גן עדן, "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן" כמו שנתבאר, שזהו הג'ן **סדרי תורה** כדברי חז"ל כידוע, 'תורה אור', שורש ההארה.

גילוי הארת נר חנוכה לתקן את 'להט החרב המתהפכת'.

אבל יתר על כן, עד עכשיו הוסבר מה הם שני הכרובים, ומהו להט החרב המתהפכת, "חרב נוקמת נקם דם ברית", כלומר, חרב מביאה לידי מציאות של דם, 'חרב הרי הוא כחלל', להט החרב המתהפכת, בלשון פשוטה של פשט, כביכול, מי שנכנס ל'להט החרב המתהפכת', אז חל בו שפיות דמים, ולפי"ז ברור הדבר, הרי כידוע מנין הנרות שאנחנו מדליקים בנר חנוכה, הוא מ"ד נרות, יש את שורש ההארה של נר חנוכה שהוא ל"ו נרות, ומדליקים גם, שמש בכל יום, כנגד, 'שמש גדול שהיה בעולם - נחש', כדברי רבותינו, לתקן את קלקול הנחש, וע"י כן עולה מ"ד נרות, כנגד 'היא שפכה דמו של עולם', שלכן נקנסה עליה הטומאה של דם נדה, כלומר, נדה, כמו שכמעט מפורש על זה בקרא - "אורח כנשים", 'אורח' שהוא מאותו שורש של אורח, זה נאמר לגבי שרה "חדל להיות לשרה אורח כנשים", וכדברי חז"ל, שבשעה שבאו המלאכים היא פירסה נדה. כלומר, נעשה ההתפשטות, מה שהיה מעיקרא מדרגה של **אור**, ומתפשט למדרגה של **נהורא**, כשזה משתלשל יותר למטה, לשבעה משקים, נעשה - י"ד שח"ט ד"ם, [ר"ת של השבעה משקים], שזה הופך להיות **דם**.

ההארה של נר חנוכה, שהוא מאיר מ"ד נרות, ברור ופשוט הדבר, הוא מאיר שהאור הפנימי מתפשט לרחובות הנהר, אבל לא בבחינת 'רחב' שהופך להיות **חרב** בהיפוך אותיות דקלקול, שזה 'להט החרב המתהפכת', אלא מתגלה שההארה מתפשטת ממדרגה של פנים, מתפשטת לחוץ, במדרגה של אור-נהורא, וא"כ, לא משתלשל ונעשה מזה מציאות של דם, אלא זה נשאר במדרגה

העליונה שבו, זה ההארה של נר חנוכה, לימין היוצא, לתקן את ה'להט החרב המתהפכת', לשמור את 'דרך עץ החיים', זוהי מדרגת הגילוי.

מדרגת 'כחם היום' דאברהם וגילוי בנר חנוכה.

ולפי"ז, להבין ברור, מה שהזכרנו שיש את המ"ד נרות, אותיות דם, 'אורח כנשים', נאמר בתחילת פרשת וירא, 'וירא ה' אל אברהם באלוני ממרא והוא יושב פתח האוהל כחם היום', מפני שנעשה בו מצוות מילה, שמילה היא בבחינת נימול לשמיני, שמיני דייקא, – ושמה מתגלה "הוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה", על מנת שלא יהא עוברים ושבים, ברור ופשוט לכל בר דעת, שיעור זמן ההדלקה של נר חנוכה הוא 'משמשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק', ומה היה שם – בדיוק ההפך, הוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה על מנת שלא יהא עוברים ושבים. מה שבנר חנוכה מתגלה 'משמשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק' כפשוטו, אצל אברהם אבינו מתגלה המהלך ההיפכי לדבר, האופן שמדליקים את הנר, שמאירים את ההארה של שורש הנר, שהיא החמה, הוא ה'הוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה', וע"י כן אין עוברים ושבים. והעומק, לפי"ז, 'הוא יושב פתח האוהל כחם היום', כאשר מדליקים נר חנוכה בכלל, ושמש בפרט, שמאיר את אור השמש, שמש – שמש, אין כוונת הדבר כפשוטו, שמשמשקע החמה מדליקים נר חנוכה, אלא שממשיכים את הארת החמה עד שתכלה רגל מן השוק.

ויתר על כן, כידוע עד מאד בדברי רבותינו, שהאור שמאיר בנר חנוכה הוא אור הגנוז, וביאור הדברים בקצרה, לא מאיר אור הגנוז, בהיותו גנוז, אלא מאיר אור הגנוז במדרגת 'הוציא הקדוש ברוך הוא חמה מנרתיקה', 'מתנה טובה יש לי בבית גנזי', שזה בבחינת 'אור הגנוז', אבל היא יוצאת מהגניזה שלה. – "מצאו פך שמן אחד חתום בחותמו של כהן גדול", מה שהיה גנוז, יוצא ומתגלה, וההארה שמתגלה, היא 'הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה', יש את הנרתיק שנמצא באורך כל היום כולו, ויש את הנרתיק של 'שקעה החמה', שזה תוספת של כיסוי, תוספת של נרתיק. – אצל אברהם אבינו שנאמר 'כחם היום', אז מתגלה שהקב"ה הוציא חמה מנרתיקה, מצד הנרתיק שנמצא ביום, אבל בנר חנוכה, כשמגיע זמן 'תשקע חמה', דייקא באותו זמן מתגלה ה'הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה', זה האור של נר חנוכה שמאירים. וכמו ששם היה 'תכלה רגל מן השוק' שאין עוברים ושבים, גם כאן מתגלה 'תכלה רגל מן השוק'. ושם השורש שנתבשר אברהם אבינו על לידתו של יצחק, "הנה באהל" כידוע, אהל גימטריא של ל"ו נרות, שאנחנו מדליקים, המצווה היא להדליק 'נר איש וביתו', זהו 'הנה באהל' כדברי חז"ל, צנועה היא, והיא בביתו, זה 'נר איש וביתו'.

אבל, כיוון שפירסה נדה, שנהיה לשרה 'אורח כנשים', מתגלה במה שהיה 'פירסה נדה', שעדיין לא היה התיקון השלם של אותה הארה של המ"ד נרות, אותיות דם כמו שהוזכר, שנצרך להאיר ולתקן, שהאור ישפיע באופן כזה, כמו הארת נרות, ואת הפגם הזה, שהדבר איננו שלם, זה ההארה של נר חנוכה, שבאה לתקן את הדבר.

מה שהתגלה אצל שרה שהיא פירסה נדה, וע"י כן העיסה נטמאה, ואברהם אבינו לא הביא אותה למלאכים, כאשר מתגלה התיקון בנר חנוכה, מתגלה שהאור בוקע את ה'אורח כנשים', זה עיקר המדרגה, במקום הפתח, אברהם יושב ב'פתח האוהל כחם היום', ומתגלה המדרגה של ההארה שהוא בא לתקן את ההארה של המ"ד הללו, זה שורש נקודת הדבר.

מהלך הארתו של אברהם שב'זירך לקראתם'.

ועומקם של דברים, הגמ' בספ"ק דב"ב, (דף ט"ו עמ' ב'), 'גדול הנאמר באיוב יותר ממה שנאמר באברהם', שבאברהם נאמר 'כי עתה ידעתי כי ירא אלוקים אתה', וכנגד כך יש מציאות של איוב שנאמר עליו "ואיש תם וישר ירא אלוקים וסר מרע".

אבל יש בחז"ל גם צד הפוך, שיש מעלה באברהם שאין באיוב, שחז"ל במדרש אומרים שאיוב היה מכניס אורחים לביתו, ואברהם שעיקר מדרגתו היא גמילות חסד, ועיקר הגמילות חסד שמתגלה אצלו זהו הכנסת האורחים, אורח דייקא, אור-ח', 'והוא יושב פתח האוהל כחם היום', מהלך הדברים שנתבאר עד השתא, אבל אומרים חז"ל, לא רק שהוא יושב פתח האוהל, אלא "זירך לקראתם", הוא גם יוצא מן הבית לחוץ, לרוץ לקראת האורחים.

מה עומק הדבר שהוא יוצא מן הבית לרוץ לקראת האורחים – וודאי, יש כאן חביבות מצווה, טירחא דמצווה מחזר במצוות, ועוד הגדרות מעין אלו, אבל לעניינא דידן השתא, ההארה שמתגלה היא, יש בעל הבית, יש בני רשות הרבים, ויש ממוצע שהוא אורח, האורח, יסודו בחוץ, הוא נכנס לבפנים לפי שעה, 'אורח פורח', כמו שנתבאר, אבל בעל הבית נשאר בפנים.

והדוגמא הבהירה לכך, "יציאות השבת שניים שהם ארבע, פשט בעל הבית את ידו לחוץ וכו', וא"כ, איפה בעל הבית נמצא, הוא נשאר בפנים, ולהיפך – "פשט העני את ידו לפנים", אבל הוא נמצא בחוץ, יש חילוק פרשיות, חילוק רשויות.

אצל אברהם מתגלה שהוא יושב פתח האוהל, להבין עמוק – הוא לא יושב בתוך הבית, מקום הישיבה שלו נמצא בנקודת הממוצע, במקום הפתח.

אבל יתר על כן, הוא לא נשאר בנקודת הממוצע, אלא מה שנאמר באברהם אבינו 'זירא זירך לקראתם', הוא יוצא למקום החוץ, למקום רחובה של עיר, זה מדרגתו של אברהם אבינו.

"מי העיר ממזרח צדק", זה אברהם אבינו שהזריח את אור ה', את אור האמונה בעולם, כדברי חז"ל, הוא לא מזריח אותו באופן שהוא יושב בפנים, והאורח נכנס לתוך הבית, אלא הוא מזריח אותו באופן ש'הוא יושב פתח האהל כחם היום', וזה 'הנר חנוכה' של אברהם אבינו, מה שהוא יושב פתח האהל כחם היום, כמו שנתבאר.

אבל יתר על כן, יוצא לחוץ, הוא רץ לקראתם, הוא יוצא למקום האורחים, שהם העוברים והשבים, הוא יוצא למקום שלהם, כך הוא מאיר את אותו אור שמתפשט לחוץ.

"ואל הבקר רץ אברהם", כדי להאכילם שלוש לשונות בחרדל, כדברי חז"ל. – זה מאותו מהלך שהוא מכניס את עצמו למקום ההליכה, למקום הריצה, למקום בני רשות הרבים של ההולכים ושבים, זה מקום ההתפשטות שבו, שהוא מאיר את הדבר.

'אורח כנשים' דשרה לעומת האור-ח'.

אבל כמו שהוזכר לעיל, עדיין מדרגתו של אברהם אבינו לא האירה בשלמות אצל שרה, וכל זאת למה – כי מעיקרא הרי, כמו שנאמר בקרא 'למה זה צחקה שרה', נעשה הפגם של ההארה, שבשורש בשורת לידת יצחק, שהיא מדרגת השמונה כידוע, שיש בו את האות ח', ויצחק אותיות יצק-ח', 'ויצוק שמן על ראשה', זה מדרגת יצחק, יציקה של שמן שמתגלה בשמונה ימים, זה יצחק, יצק-ח', הבשורה על לידתו היה באופן של 'למה זה צחקה שרה', אחרי בלותי היתה לי עדנה, מעיקרא 'חדל להיות לשרה ארח כנשים', וכשחזר לה, זה חזר לה מצד נקודת הקלקול, של – 'אורח' דייקא, במקום שאיננו מתוקן, ופירסה נדה, ה – אור-ח' לא האיר בשלמות, אלא פירסה

נידה, וא"כ, אין כאן עדיין הארה שלימה מכח אברהם, שיחול במציאותה של שרה, שיחול בה נקודת התיקון של האור-ח' כמו שנתבאר.

ובעיקר, המעכב של האורח שמתגלה, הרי אצל אברהם הכנסת האורחים הייתה בתוקפה, אבל בבן אחיו, לוט, סדר הדבר שהיה אצל לוט בסדום, כדברי חז"ל, שעיניה של אשתו צרה באורחיה, שלכך, 'ותהי לנציב מלח', שלא רצתה ליתן מלח לאורחים, כלומר, ההארה של אברהם בהכנסת האורחים, לא התפשטה בשלימות אצל לוט, אצל אשת לוט, וזה גופא משפיע על אשת אברהם - שרה, שהאור של האורח לא מאיר בשלימות, ולכן העיסה שהיא עשתה, נטמאה, שמכח ה'אורח כנשים' נטמאה העיסה, אין את האור-ח' שמאיר בשלימות.

בלשון אחרת והיינו הך, כבר הזכרנו בראשית הדברים, ישנם ג' מקומות של הדלקה, מניחו על פתח ביתו מבחוץ, היה דר בעליה מניחה בחלון, ובשעת הסכנה מניחו על שולחנו ודיו. -שולחנו זה מקום האכילה, וא"כ, בשעת הסכנה שמניחו על שולחנו, כלומר זה המקום השפל של מקום ההדלקה, מכח שעת הסכנה הוא מניחו על שולחנו, במקום השפל הזה, שם יש את מקום ההגשה של העיסה למאכל, לחם, ושם נעשה ה'פירשה נידה', שעדיין האור-ח' לא מתגלה בשלימות, כי ההדלקה במקום השולחן היא מתגלה במדרגת של שעת הסכנה.

צירוף השולחן והמנורה מנח הארון וצירופם מנח 'שעת הסכנה'.

ובלשון אחרת והיינו הך, יש את הארון שנמצא בבית קדשי הקדשים, ויש את הכלים שנמצאים בקודש, בימין נמצא המנורה, ובשמאל נמצא השולחן, אם האור של הארון, האור-נ' של ההרחבה מתגלה בשלימות, א"כ, המנורה והשולחן מצטרפים גם יחד, זה הסוד של השמן, ש' -שולחן, מ' - מנורה, והנ' זה האור-נ' שבארון שמצרפם גם יחד, זהו השלימות של ההארה שמתגלה במדרגת השמן.

אבל כשההארה הזו איננה בשלימות, אז המנורה היא לעצמה, והשולחן לעצמו, ואיפה הם מצטרפים - רק בשעת הסכנה שהוא מניח את הנר חנוכה שהוא זכר למנורה, 'מניחו על שולחנו', ששם הם מצטרפים, מה שמצרף אותם זה רק שעת הסכנה בבחינת 'מסכנות', היפך מ-א'רץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם', מתגלה צד השפלות של צירוף המנורה והשולחן, זה השורש של המנורה והשולחן, שהשולחן יש בו עדיין את ה'פירסה נידה' שמתגלה בעיסה, זה השורש של הדבר שאין את ההארה השלימה של מדרגת האור-ח' במדרגת השלחן -שלח-נ', מהאור-נ', שמתגלה במדרגת הארון, שמצרפת את הנ' שבמנורה עם הנ' שבארון, ועם הנ' שבשלחן, כשהם אינם מצטרפים גם יחד, א"כ, ה"בני בינה" לא מתגלים בשלימות, מתגלה ה'מ"ט פנים טהור', אבל מתגלה גם ה'מ"ט פנים טמא', משם נעשה 'פירסה נידה' של שורש הטומאה, אין את ההארה השלימה שמצרפם, מחברם ומקשרם גם יחד, כמו שהוזכר.

מהלך פגם דחטא העגל -שורש פגם היוונים.

אבל יתר על כן, האור שמתגלה במדרגת האורח בנר חנוכה, במקום הפתח, שזה עיקר מדרגת האור, היוונים, כדברי חז"ל כידוע, אמרו, כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלקי ישראל, לעורר את חטא העגל, אברהם הוא משורש של תרח, אבי אברהם ואבי נחור, וכמו שאומרים רבותינו כידוע, אברהם בא לתקן את הפגם של תרח שהיה עובד עבודה זרה, אבל החלק של נחור עדיין לא נתקן, נחור -נ' -חור, אומרים רבותינו, - בחטא העגל הרי הם ביקשו לעשות להם אלהים אחרים, וחור מנע בעדם, מה עשו לו, קמו עליו להרגו, ומדוע אהרן עשה את העגל - כי הוא ראה

מה שעשו לנחור, ונתיירא על נפשו, ומכח כך "יצא העגל הזה", נחור – נ' – חור, כדברי רבותינו, כלומר, הכח של ההכנסת אורחים של אברהם היה כח של תיקון כמו שנתבאר, אלא שלא הושלם בשלימות במדרגת שרה – פירסה נידה.

אבל מביתו של אברהם אבינו, 'תרח אבי אברהם ואבי נחור', שמשם השורש של נחור, השורש הנוסף של נחור, לא הושלם ההארה בשלימות, וחזר ונתגלה העגל מכח כך שהרגו לחור, אילו היה מתגלה ההארה השלימה – אהרן שהוא אותיות ארון, אור, נר, שמצטרפים גם יחד כדברי רבותינו, הוא היה מחבר את ההארה של האור והנר, את האור והנהורא והנר שמצטרפים גם יחד, הוא היה צריך לתקן את מדרגת הארת אברהם, בשרה – שפירסה נידה, שלא יתגלה השפיכות דמים. אבל בעגל נעשה הפוך, כמו שכתוב "הרגו איש באחיו", דייקא חזר ונתגלה הקלקול של השפיכות דמים, אילו אהרן היה מתקן את הדבר כראוי, א"כ, הפגם של הנחור, נ' – חור היה מתגלה בו שהוא היה נתקן בחזרה בשלימותו, ולא היה המציאות של "העגל הזה" ועי"כ, לא היה את הפגם של היוונים של 'כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק דאלקי ישראל'.

שורש יניקת חכמת יון מה'רחבה מני ים' של תושבע"פ.

– ולהבין עמוק, חכמת יונית – מאיפה השורש של חכמת יונית? – יש את האור של התורה הקדושה, ואור התורה, יש לה מציאות של רוחב, 'רחובות הנהר', ומכח ההרחבה, יש שורש של היניקה של 'חכמה תתאה' שהיא חכמת יון, מקום ההרחבה, שהוא מקום ה'פתח', הוא גופא יוצר את נקודת שורשה של חכמת יון.

יש תורה שבכתב, ויש תורה שבע"פ, מאיפה השורש של חכמת יון – מצד שיש הרחבה בתורה שבעל פה, התורה מצד תורה שבכתב, 'זאת התורה לא תהא מוחלפת', "ייתר אות אחת או חיסר אות אחת הס"ת פסול", אבל בתורה שבע"פ נאמר "ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים", 'ארוכה מארץ מידה' – זה ה'אורך', 'ורחבה מני ים' – אופן של 'רוחב', זה ים, גימטריא נ' כידוע. יון, מאיפה שורש יניקתה בתורה, מאיפה יש שורש שהוא יכול לינוק ממנו – היא יונקת ממקום ההרחבה של התורה, משם השורש של יניקת יון. – אבל רצונה של יון, לא רק להישאר בתורה שבע"פ, אלא רצונה לינוק ג"כ מהתורה שבכתב, ולכן תלמי המלך ביקש שיתרגמו את התורה, ועי"כ חשך העולם ג' ימים, כמו שאומרת הגמ'.

– לתרגם את התורה, כלומר, לא רק יניקה מהתורה שבע"פ, אלא מציאות של תורה שבכתב, אבל מאיפה מתחיל עיקר היניקה שלהם, זהו חכמת יון שמתגלה בה היניקה מהתורה שבע"פ.

טיפוח מציאות הגוף דיון סתירה לקדושת הגוף.

ולפי"ז, בדיני קדושה, יש לנו שני סוגי קדושות, יש לנו קדושת הגוף, וקדושת דמים, הקרבנות הם קדושת גוף, ויש גם קדושת דמים, "באו פריצים וחיללוה", שהיוונים נכנסו למקדש, להיכל, 'באו פריצים וחיללוה', זה נאמר בכללות, אבל על איזה מקום דייקא נאמר בו ש'באו פריצים וחיללוה', במקום בית המקדש, – על מקום המזבח, 'אבני מזבח ששקצום יוונים', שע"ז הרי אומרת הגמ', שבשעה ששקצום יוונים, המזבח יצא מדין קודש, הוא יצא לחולין.

– להבין עמוק, קדושת גוף, היא לא קדושה שיש לה המרה, היא קדושה לעולם, אא"כ 'נעשית מצוותה' והושלם הדבר, שאז פקע הקדושה, אבל אין לקדושה זו המרה. אבל יש קדושה שיש לה מציאות של המרה – שזהו קדושה שהיא קדושת דמים, שהיא בר – פדיון, ניתן לפדות אותה.

לפייז, להבין ברור מאד, אנחנו מדליקים מ"ד נרות בחנוכה, וכמו שהוזכר זה אותיות דם, דם בלשון תורה בכללות יש לו שתי משמעויות, או דם בבחינת דם שהוא משבעה משקין שהוזכרו, או דם מלשון 'דמים', קדושת 'דמים'.

יון, יסוד הדבר שלהם כידוע עד מאד, טיפוח מציאות הגוף, כלומר אין 'קדושת גוף', כל התפיסה של יון היא ההתפשטות שנעתק ממדרגת 'קדושת גוף', למדרגה של קדושת דמים, אין מציאות של 'גוף', מה הם עשו כאשר הם באים להיכל, הם מחללים את המזבח, 'אבני מזבח ששקצום יוונים', במזבח מקריבים קרבנות, שקרבנות זה קדושת הגוף, לא קדושת דמים, הם מנתצים את המזבח, ומפקיעים אותו מקדושתו, 'מזבח ששקצום יוונים', שע"ז שואלת הגמ', הרי זה קדוש בקדושת הגוף, וא"כ, איך זה הופקע מן הקדושה, עונה הגמ' שמקרא ילפינו, 'באו פריצים וחיללוה', שזה יוצא לחולין.

מה החידוש שילפינו מאותו פסוק, הרי כפשוטו, כיוון שזה קדוש בקדושת גוף, לא שייך שזה יצא לחולין, 'באו פריצים וחיללוה', מחדש שדבר שיכול להיות שיש בו קדושת גוף, הוא הופך להיות עכשיו מציאות של קדושת דמים, בקדשי בדק הבית, שהם קדושת דמים, שייך שיהיה מציאות שהדבר יצא לחוץ, לחולין, אבל בקדשי מזבח, והמזבח עצמו, שחל בו מציאות של קדושה בעצם, לא רק מדין ההקדש של הממון שבו, אלא מדין קדושת מזבח עצמו, וא"כ לא היה צריך להיות מציאות שהוא יצא לחולין, ומכח מה הוא יוצא לחולין – 'באו פריצים וחיללוה', שבאופן הזה אפשר לחלל גם את הקדושת גוף.

'משתתף בפרוטה' – הדלקה מדין דמים.

ולפייז להבין נפלא מאד, הרי מקום ההדלקה של האורח, כמו שהוזכר לעיל – אם בני ביתו מדליקים עליו, אז הוא יוצא בהדלקת ב"ב, ואם ב"ב לא מדליקים עליו, הוא צריך להשתתף עם בעה"ב בפרוטה, וביאור הדברים להמתבאר השתא – אם בני ביתו מדליקים עליו, כלומר, שהוא שייך למדרגת הבית, אדם בביתו, הוא נקרא קבוע, זה מקום קביעותו. אבל אם בני ביתו לא מדליקים עליו, איך הוא יוצא במצוות נר חנוכה – 'משתתף עם בעה"ב בפרוטה', מה ההבדל אם הוא בעל הבית שמדליק בביתו, או שהוא אורח שמשתתף בפרוטה? – אם בעה"ב מדליק בביתו, ע"ז נאמר "הנרות הללו קודש הם ואין לנו רשות להשתמש בהם", אדם שהדליק נרות חנוכה, וכי הוא יכול לפדות אותם בדמים שיצאו לחולין?! – 'קודש הם, ואין לנו רשות להשתמש בהם', זה מעין קדשי גוף של קדשי מזבח שגופם קדוש, מעין השמן של המנורה שהוא מתקדש, לא בשעה שקנו אותו, שאז הוא קדושת דמים, אלא בשעה שהדליקו בה, שהוא קדושת גוף.

אבל מי שאין לו בית, אורח שאין מדליקים עליו 'גו ביתאי', א"כ כל ההדלקה שלו הוא ע"י "משתתף עם בעה"ב בפרוטה", כלומר מדרגת ההדלקה שלו היא מדין דמים, הוא נותן דמים לבעה"ב.

בלשון אחרת, והיינו הך, קדושת גוף, זה קדושה אחת, וכמובן, יש את מה שהגמ' דנה במקדיש בהמה לאיבריה, מקדיש רגלה וכדו', אבל יסוד קדושה של גוף – מתפשטת בכלה.

זה ההבדל העצמי בין קדושת גוף לקדושת דמים.

היוונים שבאו למקדש ונתצו את המזבח, הם הפכו א"כ, לחלקים, הם הפכו אותו ל'פרוטות', הם הפכו אותו לתפיסה של קדושת דמים, שכל היסוד של קדושת דמים הוא מציאות של פרוטות.

הארות נ"ח - קדושת גוף שמתפשטת לקדושת דמים.

אבל כשזה מתגלה מצד נקודת התיקון, כמו שהסברנו בהדלקה דאורח, אורח הוא לא מקרה פרטי בהדלקת נר חנוכה, אלא הוא נמצא בעצם התפיסה של נר חנוכה.

הפתח, הוא המקום שבו מתגלה 'עני המחזור על הפתחים', במדרגה של עני יש שני שלבים, 'עני המחזור על הפתחים', כשהוא עומד בפתח, הדרך לתת לו פרוטה, אבל אורח, כבר מכניסים אותו לתוך הבית, 'סועד על השולחן', וא"כ, הוא לא מקבל עכשיו רק אופן של דמים, אלא הוא מקבל אוכל ממש, מעין קדשי בדק הבית וקדשי המזבח, שקדשי מזבח נקרא אכילת מזבח.

אורח, כאשר הוא נמצא במדרגה התחתונה שלו, שזה כמו שאומרים חז"ל לגבי היצר הרע, מתחילה נקרא הלך, לאחר מכן נקרא אורח, וא"כ, כשהאורח נמצא במדרגת ה'הלך', זה מדרגה של עני, זה מדרגה של פרוטות כשלעצמם, אבל לאחר מכן כשהוא עולה למדרגה של 'משתתף עם בעה"ב בפרוטה', הוא נכנס והופך להיות חלק מן הבית, כשהוא הופך להיות חלק מן הבית, א"כ הוא מעלה את מדרגת הפרוטה, את ה'קדושת דמים', הוא מעלה אותו למדרגה של 'גופו של בית', כאן מתגלה שלימות ההארה של נר חנוכה.

עיקר מקום ההדלקה הוא במקום הפתח, ועיקר מדרגת הפתח הוא מקום ההרחבה, כמו שנתבאר, אורח - אור-ח', פתח - פותיא-ח', אופן של ההרחבה.

ומהו ההרחבה שמתגלה - שמה שהיו ראוי להדליק ממנו יום אחד, דלק שמונה ימים, זה אור-ח', אז כפשוטו, מאחד נעשה התפרטות של שמונה נרות, "משתתף עם בעה"ב בפרוטה", נעשה התפרטות של נר של יום אחד, לשמונה ימים.

אבל מה העומק שמתגלה - כל פעם שהדבר מתפרט, הוא הופך להיות מקדושת גוף, לקדושת דמים, לפרוטות, שהקדושה היא על הפרוטות, הדמים. - אבל כאשר מתגלה בנר חנוכה שהוא הפך מיום אחד והוא דלק שמונה ימים, מתגלה שקדושת הגוף, היא מתפשטת מהיום אחד לשמונה ימים, זה עומק מדרגת ההרחבה שמתגלה בנר חנוכה.

בנר חנוכה מתגלה שמה שכפשוטו יש מדרגה שנקראת קדושת גוף, ויש מדרגה שנקראת קדושת דמים, בנר חנוכה מדרגת הגוף מתפשטת לקדושת הדמים, זוהי ההארה של נר חנוכה.

וכמו שדורשת הרי, הגמ' בשבת כידוע, "אתו דרדקי לבי מדרשא" שדרשו את האותיות א' ב' ג' ד', גימ"ל - דל"ת, גומל דלים, ולעניינא דידן, ג' - גוף, ד' - דמים, זה נקרא 'גומל דלים', ה'גומל' הוא במדרגת בעה"ב, הוא הנותן, הוא קבוע בביתו, הוא בבחינת קדושת גוף, ה'דל', ה'דמים', זה מקום של פרוטה, קדושת דמים.

ומכח ה'גמול דלים', נעשה שקדושת ג' - גוף, מתפשטת לד', לדמים נעשה שקדושת הג' מתפשטת לד', וא"כ הגוף מתפשט לדמים, זה עומק ההארה של נר חנוכה.

בהארות נ"ח - ה'ניידי' נהפך ל'קבוע'.

לפי"ז, להבין ברור, נכסי דלא ניידי, נכסי דניידי - מצוות נר חנוכה שהיא 'נר איש וביתו', זה מדין ביתו - בלי להיכנס לסוגיא, אבל זה תלוי בעומק ההגדרה בראשונים ובאחרונים מה ההגדרה של ביתו. ואם כפשוטו, א"כ, ביתו, היינו שהמצווה נעשית ב'נכסי דלא ניידי', שזהו הקביעות של 'ביתו'.

לעומת כך, אורח שמתתף בפרוטה, פרוטה היא נכסי דניידי, שהרי כל מטלטלין, מחמת שאפשר לטלטל אותם, מחמת כך, גם שווה כסף הופך להיות כסף, זה גדר של 'דבר המטלטל'.

-עומק ההארה שמתגלה בנר חנוכה, שמה שנראה מטלטל, שזה פרוטה, שעל שם כך הם נקראים 'זוּזי', שזוּזים מיד ליד, כדברי רבותינו, מתגלה בהם האופן של קדושת גוף, שהוא דבר קבוע, כל נדה הרי, נקראת נדה כדברי חז"ל כידוע, מלשון שנדים ממנה, שפורשים ממנה, כמו שמבואר ברמב"ן ועוד, זה ה'אורח כנשים', מצד נקודת הקלקול, זה הדם של דמים, שנדים ממנו, פורשים ממנו, "נע ונד תהיה בארץ", הוא מתנדנד ממקום למקום, הוא נד ממקום למקום, שזה מקום של תנועה, זה נקרא 'קדושת דמים', זה פרוטה מהצד התחתון.

אבל כשמתגלה בנר חנוכה 'מצוות נר חנוכה נר איש וביתו', להבין ברור - 'איש וביתו', כלומר, זה קבוע, בביתו של האדם יש לו דין שהוא קבוע שם. ולכן כל המועדים בטלים חוץ מפורים וי"א אף חנוכה, כלומר, הוא קבוע ליעתיד לבוא, כי מאיר בו שהוא לא בגדר 'מטלטלין', דבר המשתנה, נידה, נד, וממילא הוא דבר ההולך, אלא הוא דבר הקבוע.

-זה עומק ההדלקה 'משתשקע החמה עד שתכלה רגל מן השוק', אז כפשוטו, 'תכלה רגל' היינו כשהם חזרו לביתם, שהם הפכו להיות מ'ניידי', והם חזרו להיות 'קבוע'. -מה שמחזיר אותם לביתם בחנוכה, זה ה'נר חנוכה' עצמו, זה אור שמתפשט מהבית שמאיר את ההארה לעוברים ושבים - שישבו לביתם, וא"כ הוא מחזיר אותם ממקום של 'ניידי' למקום שהם 'קבוע'. -זה עומק המדרגה של נר חנוכה.

נר חנוכה מאיר שמה שנראה מציאות של עראי הופך להיות קבוע.

-זה המועד של חנוכה שמגיע אחרי המועד של סוכות, בסוכות, הסוכה היא 'צילא דמהימנותא', בבחינת אור וצל, מי שיושב בצל, הוא יושב במדרגת דירת עראי, אבל נר חנוכה ש'מצוות נר חנוכה מצוות נר איש וביתו', הוא מגלה את השורש שמה שבסוכות הוא 'עראי', הוא הופך להיות מציאות של קבוע, מה שבסוכות זה היה צל - 'צילא דמהימנותא', בנר חנוכה זה לא הצל, זה האור עצמו, זה הכח של הדבר שמתגלה.

נר חנוכה - אור הבית השלישי.

-מאיר האור הפנימי של 'אור חדש על ציור תאיר', בית ראשון חרב, בית שני חרב, ובבית שני לפני שהוא חרב, הייתה גלות גם בפני הבית, מלכות יון, זה השורש למציאות החורבן, שע"י יון מתגלה שבית המקדש היה הופך להיות עראי, הקדושה איננה קבועה, 'באו פריצים וחיללוה'.

אבל מכח הארת אור הנרות של חנוכה, מאיר האור דלעת"ל, כדברי רבותינו כידוע מאד, מאיר האור של הבית השלישי, זה נקרא 'מצוות נר חנוכה נר איש וביתו', איזה 'ביתו'? -זו מדרגת האור של הבית השלישי שעתידי לירד.

בית ראשון ובית שני, יש בהם צד של עראי, אבל הבית השלישי בבחינת הבאר השלישי, שהוא 'רחובות', 'כי עתה הרחיב ה' לנו', וכדברי חז"ל כידוע שהבארות עשק, שטנה ורחובות הם כנגד בית ראשון בית שני ובית שלישי, בבית ראשון ושני שכנגד עשק ושטנה, היה להם התנגדות, היה להם מציאות של חורבן, אבל בבית שלישי הוא בבחינת 'רחובות', 'הרחיב ה' לנו ופרינו בארץ'.

-'הרחיב ה' לנו' זהו חנוכה, 'ופרינו הארץ' - פורים, מתגלה שלימות ההארה שההרחבה של נר חנוכה הוא האור של 'נר איש וביתו', שזה הבית דלעת"ל.

"עתידי ארץ ישראל שתתפשט לכל הארצות כולם", "עתידיה ירושלים שתתפשט עד דמשק" כמו שאומרים חז"ל, "ביקש הקב"ה ליתן בה מידה ושיעור", כמו שאומרת הגמ' בהמוכר את הספינה, עד שכביכול, הקב"ה שמע מאלו שטענו הפוך.

ומצד כך, כמו שארץ ישראל מתפשטת, וירושלים מתפשטת, גם בית המקדש מתפשט לעת"ל, ואיפה זה מתפשט בבחינת 'הראני דוגמתו בעולם הזה'? - זהו מצוות איש וביתו בנר חנוכה, הוא מגלה איך כל בית הופך להיות מעין מציאות של בית מקדש, כאן מונח עומק ההארה של מדרגת נר חנוכה.

נר חנוכה - ההרחבה שבבית השלישי שאי"ב חורבן.

מתגלה מכח מדרגת ההארה של האורח, שהוא נמצא במקום הפתח, במקום ההרחבה, מה שבבית ראשון ושני הר' ח' ב' של ההרחבה הפך להיות חרב, בבית שלישי מתגלה שהבית מתרחב לכל העולם כולו, זה עומק ההדלקה של מדרגת נר חנוכה.

הוא מאיר את האור לכל העולם כולו, שאור הבית קיים גם בזמן החורבן, ולכן כל שאר העבודות של בית המקדש זה רק כשהבית בבניינו, אבל כשהבית בחורבנו, אין עבודה, אבל נר חנוכה, כדברי הרמב"ן הידועים, הוא מעין ההדלקה של המנורה, אפילו כשהבית בחורבנו, בהכרח שמונח כאן העומק שנתבאר, שההארה של נר חנוכה הוא מאור של בית שאינו חרב, שזה הבית השלישי, זה 'מצוות נר חנוכה, נר איש וביתו', זה עומק המדרגה.

השתא, מדרגת האורח הוא אכילה ולינה, 'כאורח נוטה ללון' - כל' הפסוק, ובית המקדש נקרא השתא 'חדר המיטות', 'וישכב וילן במקום ההוא כי בא השמש', תפיסה של שינה, אבל האור של בית המקדש דלעת"ל, הוא לא במדרגה של שינה, אלא הוא במדרגה של "כאור יזרח בוקר", שכך מתגלה ההארה.

השתא, המדרגה היא כפשוטו, שלילה הוא חושך זמן של שינה, "לא איברי לילה אלא לשינתא", וא"כ, מדרגת בית המקדש, הוא מדין 'באיתכסיא' של מציאות האור, אבל כשיתגלה שלימות ההארה, מכח מדרגת הארת נר חנוכה, מאיר שלימות ההארה של בית המקדש שהוא "אורו של עולם", לא 'עינו של עולם' שהעין יש בה מדרגה של "המפיל חבלי שינה על עיני", אלא מתגלה עינו של 'עין ה' אל יראיו', 'הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל', זה מה שמדליקים נר חנוכה בלילה, לא במדרגה של 'לא איברי לילה אלא לשינתא', אלא ב'הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל', זה עולה ממדרגת ה'עינו של עולם' למדרגת 'אורו של עולם', אז מאיר האור של בית המקדש השלישי, והוא מתרחב - היפך החורבן - לכל העולם כולו, זה מקום ההדלקה שמדליקים נר חנוכה בכל בית ובית. ובהרחבה הזו מתגלה שאפשר להרחיב אותה בקומת הנפש, ומצד כך, מה שיש עבודה בבית המקדש בכהן, בנר חנוכה זה עבודה שמתפשטת לכל ישראל, זה ההארה שמתפשטת מהבעה"ב לאורח, נעשה ההארה השלימה של הארת נר חנוכה.

זה האורח, האור-ח' שנמצא בהרחבה, רוחב - רוב-ח', ריבוי של מציאות של ח'. יעקב אבינו אמר 'יש לי כל', עשיו אמר 'יש לי רב', כידוע, יש ח' מלכי אדום, והמלך השמיני הוא הדר, מצוות מזוזה היא 'חובת הדר', ומצוות נר חנוכה, נר איש וביתו. - מצוות מזוזה זה מדרגה של 'חובת הדר' ביחס למה שהשבע הקודמים של 'מלך הדר' מתו, זה הז-מות שמתגלה בשמיני שהוא מלך הדר, שזז-מות של השבע שקדמו לו. - זה מדרגת המזוזה.

אבל מדרגת נר חנוכה שהיא השמיני מצד עצמו, היא האור חדש על ציון תאיר', מדרגת היצחק שהוזכר לעיל, אבל לא מכח 'פירסה נדה', אלא 'גר זאב עם כבש' וגו', שלא יהיה מציאות של שפיכות דמים, לא יהיה גילוי של השמש התחתון שהופך את חוה להיות - היא שפכה דמו של עולם, מ"ד נרות מהצד התחתון של השפיכות דמים.

אלא יתגלה השלימות של ההארה שהדם הופך להיות דמים של ממון, ובדמים של ממון, מאיר בהם האור של 'קדושת הגוף', שכל קדושת דמים, נהפך להיות מציאות של קדושת הגוף. מה שהשתא יש קדושת דמים שזה 'דבר המיטלטל', שהקדושה היא קדושה לשעה, והיא פוקעת, אבל כשיאיר בשלימות הארת קדושת הגוף, כילוי פסולת ה'גוף' של תפיסת יון, וגילוי ה'גוף' דתיקון, יתגלה שכל העולם כולו הוא קדוש בקדושת הגוף, זה אור של תחיית המתים. השתא, האדם מת, ומה קורה עם גופו, הגוף מת, ואת ממנו, זרעו יורש אותו אחריו, "יכין רשע וילבש צדיק", יורש אותו זרעו אחריו, כלומר, הגוף בטל, והופך להיות דמים, זה השורש של המיתה שהפך כל קדושת גוף לקדושת דמים.

אבל לעתיד לבוא יהיה "לקח מעץ חיים וחי לעולם", יתוקן שני הכרובים כמו שנתבאר, מזוזה ונר חנוכה שהם כנגד שני הכרובים. -יתוקן 'להט החרב המתהפכת', לא יהיה את הקלקול של להט החרב המתהפכת של 'חרב', אלא זה יהפוך להיות מציאות של הרחבה, מקום ה'פתיא', מקום ההרחבה שהוא הפתח. אז יתגלה, לא 'פן לקח מעץ החיים וחי לעולם', אלא 'לקח מעץ החיים וחי לעולם', וא"כ, אין את מציאות הגוף שנופל לקדושת דמים, בבחינת 'היא שפכה דמו של עולם' שבנפילה, אלא מתגלה שקדושת הגוף עומדת בתוקפה, זה שלימות ההארה של מדרגת הארת נר חנוכה. התיקון השלם של קליפת יון שנעשה תרבות של ייפוי הגוף, היא לגלות קדושת הגוף של מדרגת מזבח.

זה האופן של שלושה מלאכים שבאו אצל אברהם אבינו, והם האוכלים, וא"כ, מדרגת האוכל שהוא נתן להם הוא בגדר 'אכילת מזבח', כמו שהמזבח אכילתו היא אכילה של אש, כמו כן המלאכים "משרתיו אש לוהט", אז מה שאכלו המלאכים שהיו "נראים כאוכלים" כדברי חז"ל, כלומר, זה היה מעין אכילת מזבח שהיא אכילה של אש.

ובמדרגה הזו 'מיכאל השר הגדול מקריב נשמותיהן של ישראל במזבח של מעלה', זה מדרגה של נר חנוכה, 'נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן', 'בהעלותך את הנרות', הנר, הנשמה, נשמת האדם שעולה מעלה, זה מכח מיכאל השר הגדול, שמקריב נשמותיהן של ישראל.

גילוי קדושת ה'כלי' - הבית קיבול.

כשמתגלה ההארה הזו, א"כ, שלימות ההארה היא מדרגה שהכל הופך להיות 'קדושת גוף', מה שהשתא הגוף, הוא הופך להיות 'עפר אתה ואל עפר תשוב', שהוא הופך להיות 'דמים', 'שפיכות דמים', ודמים, שזה הממון שיורשים כמו שנתבאר, ב'מיכאל השר הגדול שמקריב נשמותיהן של ישראל', ובעומק זה מתפשט מהנשמה לקדושת הגוף כמו שנתבאר, אז מתגלה שכל אדם ואדם, 'נפש כי תקריב', 'את עצמו הוא מקריב', כל אדם הופך להיות מציאות של קרבן שקדוש בקדושת הגוף, זה גדר מציאות הדבר של מצוות הדלקת הנר של נר חנוכה.

-נר חנוכה- יש את האור שהוא הנשמה, ויש את הכלי שנקרא נר, שזה הבית - קיבול שהוא בבחינה של גוף, כמו שאומרים רבותינו, וכשמדליקים נר חנוכה שאז הוא "הוקצה למצוותו", ההארה בעומק, היא לא רק על האור שנמצא בנר, אלא העומק של ההארה היא על המקום של ה'בית-קיבול' שהוא הכלי שמקבל את הדבר, ומכח כך מאירים שהכלי הופך להיות -לא מציאות של עראי, אלא הוא הפך להיות מציאות של 'קדושת הגוף', הוא קדוש בקדושת הגוף, זו שלימות תוקף ההארה של מדרגת נר חנוכה.

פך השמן שטמון בקרקע - תיקון הקלקול דמקום העפר.

כשהאור הזה מאיר בשלימות הוא מסלק את כל כח הטומאה שנמצא בעולם, ולהבין ברור, מה שתמיד מצד הקלקול זה "עפר אתה ואל עפר תשוב", שהעפר הופך להיות מקום דקלקול, הרי איפה נעשה השורש של כל הנס של נר חנוכה - "טמאו כל השמנים", "לא מצאו אלא פך שמן אחד חתום בחותמו של כהן גדול", ואיפה הם מצאו את אותו פך שמן שהיה חתום חותמו של כהן גדול, הוא היה טמון בקרקע.

מה שמתגלה תמיד שה'טמון בקרקע' הוא אופן של מיתה, שקוברים את האדם, והוא נעשה טמון בקרקע, בנר חנוכה התגלה שמה שטמון בקרקע, זה היה שורש של כל ההארה, ומאיזה דין - "יקיצו וירננו שוכני עפר", מתגלה הכח של השמן שהוא דבר שנמשך ואין לו נפסק, אבל לא רק מדרגה של 'ירום פכי', אלא "ירום קרני", היפך 'כתבו לכם על קרן השור', דבר הנמשך בפך יש לו הפסק, נמשך בקרן אין לו הפסק, כמו שאומרת הגמ', מכח ההארה של נר חנוכה מתגלה ההארה שהדבר, הוא ממשיך, ה'טמון בקרקע' נתקן, לא מדרגה של גוף שחוזר להיות שפל ונפול אלא 'קדושת הגוף', כאן נעשה עומק נקודת הצירוף של נקודת הדבר כמו שנתבאר.

מה שהשתא גוף זה גימטריא של פ"ט שזה ההבחנה של 'פרוטה', שאותיות טף בקרבו - ריבוי, טף, שהדבר מתפרט לפרוטות, שזה אותיות הקטנות, שזה השתא המדרגה של גוף.

כאשר מתגלה 'קדושת הגוף', הם חוזרים ומצטרפים גם יחד, קדושת גוף וקדושת דמים, ה'גמול דלים' כמו שהוזכר, זו שלימות ההארה של תוקף הנס של 'קביעא וקיימא', 'קבוע' - בית המקדש השלישי מתפשט לכל העולם כולו, וכל אחד ואחד, הבית שלו, הוא מעין האור של בית המקדש השלישי, זה שלימות ההארה של תיקון דאחרית הימים, "אור חדש על ציון תאיר".

[שרו-] "אך לאלקים דמי נפשי כי ממנו תקוותי אך הוא צורי וישועתי משגבי לא אמוטי".

הקדוש ברוך הוא יזכה, שנזכה להפוך את המ"ד נרות הללו ל"אך לאלקים דמי נפשי".

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל,
וכן מקובץ שאלות ותשובות
לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה לכתובת:

info@bilvavi.net

[לקבלת העלון השבועי

והשו"ת דרך הפקס,

יש לשלוח בקשה

[למספר הפקס]

03-548-0529

לבירורים בנושאי "בלבבי משכן אבנה"
ניתן לפנות למערכת באופנים הבאים:

טלפון 052-763-8588

פקס 03-548-05294

ת.ד. 16452 ירושלים 9116302

info@bilvavi.net

שיעורי מורינו הרב שליט"א

מופיעים ב"קול הלשון"

ישראל 073.295.1245

USA 718.521.5231